

Nujnost zagotoviti posebno varstvo pravic nekaterih subjektov, zlasti upnikov, manjšinskih delničarjev in davčnih organov, je treba upoštevati v skladu z načelom sorazmernosti, kot ga razlaga Sodišče.

V tem okviru bi lahko Portugalska republika na primer določila vrednost nerealiziranih povečanj vrednosti, v zvezi s katerimi ohranja svojo davčno pristojnost, vendar to ne bi smelo biti povezano s takojšnjim plačilom davka ali določitvijo drugih pogojev za odlog njegovega plačila.

Legitimni cilj zagotoviti učinkovit davčni nadzor in boriti se proti davčnim utajam se lahko doseže tudi z manj omejevalnimi metodami, pri čemer se lahko uporabi mehanizme iz Direktive Sveta z dne 19. decembra 1977 o medsebojni pomoči pristojnih organov držav članic na področju neposredne obdavčitve (77/799/EGS) ⁽¹⁾ ali Direktive Sveta 2008/55/ES z dne 26. maja 2008 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev za določene prelevmane, carine, davke in druge ukrepe ⁽²⁾.

Komisija meni, da portugalska zakonodaja presega to, kar je nujno za doseganje zasledovanih ciljev, in sicer zagotovitev učinkovitosti davčnega sistema. Zato meni, da bi morala portugalska zakonodaja določiti isto ureditev ne glede na to, ali se sedež, dejansko vodstvo ali premoženje prenese v tujino ali ostane na portugalskem ozemlju: davek bi moral biti pobran šele po realizaciji povečanja vrednosti premoženja.

⁽¹⁾ UL L 336, str. 15.

⁽²⁾ UL L 150, str. 28.

Tožba, vložena 25. januarja 2010 – Evropska komisija proti Kraljevini Belgiji

(Zadeva C-41/10)

(2010/C 80/34)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: G. Rozet in N. Yerrell, zastopnika)

Tožena stranka: Kraljevina Belgija

Predlogi tožeče stranke

— Ugotovi naj se, da Kraljevina Belgija, s tem da ni pravilno in v celoti prenesla direktiv 73/239/EGS ⁽¹⁾ in 92/49/EGS ⁽²⁾, ni izpolnila obveznosti iz členov 6, 8, 15, 16 in 17 Prve direktive 73/239/EGS ter členov 20, 21 in 22 Tretje direktive 92/49/EGS;

— Kraljevini Belgiji naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Komisija s to tožbo zatrjuje, da dejavnosti belgijskih vzajemnih zavarovalnic na področju dodatnega zdravstvenega zavarovanja, ki ne spada v sistem obveznega socialnega varstva, ni v skladu s Prvo in Tretjo direktivo o premoženjskem zavarovanju. Ker so namreč vzajemne zavarovalnice na trgu dodatnih zdravstvenih zavarovanj v neposredni konkurenci z zavarovalnimi družbami, mora zanje veljati enaka pravna ureditev kot za slednje. Tožeča stranka v zvezi s tem izpodbija trditve tožene stranke, da storitve dodatnega zdravstvenega zavarovanja, ki jih ponujajo vzajemne zavarovalnice, spadajo med izjeme iz člena 2(1)(d) Prve direktive in zatrjuje, da kritje iz naslova dodatnega zavarovanja ne more biti izenačeno z „zavarovanjem v okviru sistema obveznega socialnega varstva“.

Komisija trdi, prvič, da določba člena 6 Prve direktive zahteva, da se pred opravljanjem dejavnosti neposrednega zavarovanja pridobi uradno dovoljenje, za katero se zaprosi pri pristojnem organu države članice, na ozemlju katere je sedež podjetja. Belgijske vzajemne zavarovalnice pa naj ne bi pridobile dovoljenja v skladu z navedeno določbo za svoje dejavnosti na področju dodatnega zdravstvenega zavarovanja.

Drugič, tožeča stranka toženi očita kršitev člena 8(1)(a) Prve direktive, ker vzajemne zavarovalnice nimajo zahtevane pravno-organizacijske oblike za zavarovalno družbo v Belgiji. Poleg tega naj bi bile vzajemne zavarovalnice pooblašene za izvajanje širokega spektra dejavnosti, ki niso neposredno povezane z njihovo zavarovalno dejavnostjo, medtem ko člen 8(1)(b) določa, da mora podjetje svojo poslovno dejavnost omejiti na zavarovalne posle in transakcije, ki iz njih neposredno izvirajo, pri čemer so izključene vse druge poslovne dejavnosti. Belgijska zakonodaja naj bi bila sporna tudi z vidika člena 8(1)(c), v delu v katerem ta določa, da mora podjetje predložiti poslovni načrt skladno z določbami člena 9 Direktive. Vzajemne zavarovalnice pa niso predložile nobenega takega načrta v zvezi s svojimi dejavnostmi dodatnega zdravstvenega zavarovanja. Nazadnje, belgijske vzajemne zavarovalnice naj v nasprotju z zahtevo iz člena 8(1)(d) Prve direktive ne bi bile dolžne razpolagati z zajamčenim kapitalom.

Tretjič, Komisija trdi, da morajo vzajemne družbe v skladu s členom 13 in naslednjimi Prve direktive (zlasti členi 16, 16a in 17) ter s členi 15 in od 20 do 22 Tretje direktive oblikovati zadostne zavarovalno-tehnične rezervacije za dejavnost dodatnega zdravstvenega zavarovanja in zadosten minimalni kapital za vse svoje dejavnosti. V Belgiji pa naj bi bil minimalni kapital za dodatna zdravstvena zavarovanja vzajemnih zavarovalnic uveden šele leta 2002 in naj bi izračun tega kapitala odstopal od tistega, ki je določen s Prvo direktivo.

(¹) Prva Direktiva Sveta z dne 24. junija 1973 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti neposrednega zavarovanja razen življenjskega zavarovanja (UL L 228, str. 3).

(²) Direktiva Sveta 92/49/EGS z dne 18. junija 1992 o spremembah Direktiv 73/239/EGS in 88/357/EGS in o uskladitvi zakonov in drugih predpisov o neposrednem zavarovanju razen življenjskega zavarovanja (tretja direktiva o premoženjskem zavarovanju) (UL L 228, str. 1).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Højesteret (Danska) 28. januarja 2010 – Viking Gas A/S proti BP Gas A/S

(Zadeva C-46/10)

(2010/C 80/35)

Jezik postopka: danščina

Predložitveno sodišče

Højesteret (Danska)

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Viking Gas A/S

Tožena stranka: BP Gas A/S

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 5 v povezavi s členom 7 Prve direktiva Sveta z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (89/104/EGS) razlagati tako, da podjetje B krši znamko, če plinske posode,

ki izvirajo od podjetja A, polni s plinom, ki ga nato prodaja, in sicer v teh okoliščinah:

1. Podjetje A prodaja plin v tako imenovanih kompozitnih posodah s posebno obliko, ki je kot taka registrirana – se pravi kot znamka v obliki embalaže – kot danska znamka in znamka Skupnosti. Podjetje A ni imetnik teh znamk v obliki embalaže, vendar ima izključno licenco za njihovo uporabo in pravico sprožiti postopke zaradi kršitev na Danskem.
2. Potrošnik ob prvem nakupu s plinom napolnjene kompozitne posode pri enem od trgovcev podjetja A plača tudi posodo, ki tako postane njegova lastnina.
3. Podjetje A znova napolni kompozitne posode tako, da gre potrošnik k enemu od trgovcev podjetja A in ob plačilu plina v zameno za prazno kompozitno posodo prejme podobno posodo, ki jo je napolnilo podjetje A.
4. V dejavnost podjetja B je vključeno polnjenje posod s plinom – vključno s kompozitnimi posodami, ki jih obsega znamka v obliki embalaže, ki je navedena v prvem vprašanju – tako, da gre potrošnik k trgovcu, ki sodeluje s podjetjem B, in lahko ob plačilu plina zamenja prazno kompozitno posodo za podobno posodo, ki jo je napolnilo podjetje B.
5. Ko zadevne kompozitne posode s plinom napolni podjetje B, so na posodah oznake, iz katerih je razvidno, da je polnjenje opravilo podjetje B?
2. Če je mogoče domnevati, da bo potrošnik praviloma imel vtis, da obstaja povezava med podjetjema B in A, ali je to pomembno pri odgovoru na prvo vprašanje?
3. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je lahko rezultat drugačen, če sta na kompozitnih posodah kljub nalepki, ki jo je nalepilo podjetje B, vidni (sta na njih odtisnjeni) – poleg tega, da jih označuje znamka v obliki embalaže – tudi figurativna in/ali besedna znamka, ki ju je registriralo podjetje A?
4. Če je odgovor na prvo ali tretje vprašanje pritrdilen, ali je lahko rezultat drugačen, če se domneva, da je podjetje A – glede drugih vrst posod, ki jih ne obsega navedena znamka v obliki embalaže, vendar sta na njih besedna in/ali figurativna znamka podjetja A – mnogo let sprejemalo in še vedno sprejema, da druga podjetja znova polnijo posode?